

TDME

MAGAZINE

Грудень 2019

ІНСТИТУТ ЛЮДИНИ

NEW YEAR GRINCH SHOW

ІФІЛ команди
ІФІЛ ривайвл

ЛІТЕРАТУРНИЙ ВЕЧІР

Мистецтво в тобі

ГЛАВА - ВСЬОМУ ГОЛОВА

Інтерв'ю з Валерією Фроловою

З Новим роком!!!

Саме це привітання я буду використовувати замість звичного “привіт” як мінімум місяць. Адже закінчився грудень, а це означає, що почався 2020-й рік. Вам, напевно, незвично бачити тут зовсім іншу людину, але, починаючи з грудневого випуску, у якості Головного редактора буду я - Білозір Віктор, приємно познайомитись.

У цьому випуску на тебе чекає найкраще інтерв'ю року (за моєю версією), танці шалених тигрів, новорічне шоу, смаколики та багато іншого. Тому, швидше переходь до найцікавішого!

ЗМІСТ

• Зє Інтерв'ю	04
• Feel the Flavah	08
• IFIL! Check it out	10
• Хто твій Таємний?	14
• ІЛ-тературник	15
• Колядування на межі виживання	16
• 2020-й буде солодким!	18
• Тут панує свято	20
• З Новим роком!	21

Зе Інтерв'ю

Автор: Катя Зайнчківська

- Привіт, Лєро! Уявімо, що в нашому Інституті тебе хтось не знає, розкажи хто ти і чим ти тут займаєшся?

- Привіт! Я Лєра Зе Бєст, але я не люблю коли про мене так пишуть дєсь у постах, наприклад. Я Голова ради студентського самоврядування Інституту людини. Займаюсь активною діяльністю в університеті ось уже третій рік. Колись була Главою інформаційного департаменту, а до цього вєла Інстаграм Інституту.

- Окей, якщо вже ти зачепила цю тему, то дай відповідь на питання, яке, мабуть, цікавить усіх: чому Лера Зе Бест?

- Насправді, я точно не пам'ятаю, як це відбулося, але коли я була на першому курсі, мій Інстаграм був підписаний @lerazebest, я була малою і дуже смішною, а Амір, тодішній Голова студради колись розізлився на мене і крикнув: «Зе Бест!», так мене і почали всі називати.

- А з чого починався твій шлях у студраді?

- У першу чергу, у мене були дуже круті координатори - це Ліля та Ауріка, ви мабуть таких уже не знаєте, але вони влили мене в цю активнотусовку і я пішла на університетські ОМЯ. Взагалі, я вважаю, що координатори це рушійна сила Інституту. Ось приходять першокурсники і саме координатори - це наш зв'язок із ними, тому в цьому році я була дуже сувора з координаторами, я прямо слідувала за кожним їх кроком та допомагала їм. Тому що це дуже важка робота, якщо ти помилишся, ти можеш втратити талановитого та креативного першокурсника, а нам такі потрібні! Здається, мій метод спрацював, бо зараз у нас в активі 98 людей! Так ось, на першому курсі я дуже любила Інстаграм, мені подобалось дивитись, як дрібні компанії починають вести величезну SMM-політику. Тобто вони вкладають у це ресурси та розвиваються - це було так круто для мене, коли я приїхала з Севастополя, де типові афіші це жовті букви на червоному фоні.

Найбільше мене надихали Oh My Look та G-Bar, вони були дуже крутими на той момент. До речі, в інформі тоді було три людини: Я, Даня і Тьома, вони нічим там не займались, а я вела Інстаграм. І це мої найкращі роки молодості.

- Ти казала, що була досить суворою по відношенню до координаторів, а що взагалі ти вважаєш більш дієвим: диктатуру чи демократію? І який метод ти частіше використовуєш сама?

- Я дуже демократична. Раніше, коли я була головою інформа, я дуже любила диктатуру, жорстку дисципліну, іноді навіть перегинала палицю (колись я прийшла на збори з сокирою та розповідала щось про дедлайни). Бідний інформ, але взагалі це було весело! Але зараз все змінилося і я дуже демократична глава, адже дуже люблю свою команду. Якби я була жорсткою главою, вони не були б щасливими. Ось є мета – круто виконати роботу, а є надмета – отримати від цього задоволення.

- А ти колись відчувала конкуренцію під час роботи? Якщо так, то як ти з нею боролася?

- Чомусь підсвідомо я завжди з кимось конкурую. Якщо чесно, у мене була величезна конкуренція з попередньою главою – Сашою Філатовою. Ми тоді ще не дуже підростили як лідери і не знали як все правильно робиться, але у нас обох досить сильні лідерські якості. Тоді у нас була конкуренція, але у Саші було набагато більше прав та обов'язків, ніж у мене. Насправді, я хочу подякувати Саші за те, що я виросла як особистість за рік, поки вона була головою.

- Яке у тебе ставлення до стосунків серед студради та студактиву?

- Я дуже проти такого. Розкажу з власного досвіду: коли я була на першому курсі, у мене були стосунки зі студрадою. На той момент, я не задумувалась про це глобально, але зараз я зрозуміла, що це було неправильно. Тому в цьому році, як тільки почалась моя каденція, для студради я ввела заборону на стосунки зі студактивом. Я аргументую це тим, що в студраді є певні робочі моменти, свої секретики, які не потрібно виносити за наше коло спілкування. Це як у тренінгу, у тебе є правило конфіденційності. Так само і в студраді, те, що ми обговорюємо тут, має залишатися тут, а коли у тебе є стосунки, ти в будь-якому випадку можеш проговоритися і розповісти людині те, що їй не потрібно знати. Плюс я не хочу, щоб були косі погляди, плітки, бо це дуже псує репутацію студради, а я не хочу, щоб репутація моєї команди псувалася. Тому в студраді ми і ввели правило: якщо ти зустрічаєшся зі студактивом, ви відсторонюєтесь від проекту, над яким ми на даний момент працюємо. Можливо, якби у мене не було такого свого досвіду, я б і не додумалась до такого правила, але зараз я все сприймаю як досвід. І хороший, і поганий – це все ж досвід.

- А ти спілкуєшся з попередніми главами інституту і що найголовніше ти перейняла з їх досвіду?

- Найближче з усіх я спілкуюся з Іваном, він навчив мене багато чому, він дав мені віру в себе і навіть коли я це говорю, у мене на очах виступають сльозки, бо я його дуже сильно люблю і поважаю. Він завжди дає поради, але залишає вибір за мною. Амір навчив мене дисципліні, він багато розповідав як робити правильно, а як – ні. Він навчив мене не засмучуватись. На все життя запам'ятаю його слова: «Ніхто не впевнений у своєму рішенні на 100%, вони просто роблять впевнений вигляд і працюють далі, роби так само».

- Ми знаємо, що ти є прикладом для багатьох першокурсників, але що б ти не радила у себе переймати?

- На початку цього навчального року я діяла, спираючись на свої емоції, а хороша глава не піддається емоціям. Тому і кажуть, що чоловік – кращий глава. Насправді я дуже емпатійна та переживаю просто за все, навіть якщо я стараюсь цього не показувати. Я не хочу, щоб ви гіперболізували проблеми та приймали все занадто емоційно, як я це робила раніше. Зараз я знаю, що якщо у мене станеться якась проблема, я спочатку піду поплачу в туалеті, а потім повернусь і вирішу як мені діяти далі.

- Дякую за твоє інтерв'ю! Я думаю, ти ще трошки відкрилась нашим читачам з нового боку: не тільки як Лера-глава, а й як Лера-особистість. Я дуже хочу, щоб ти і надалі розвивалась як лідер і відкривалася нам як особистість.

FEEL THE FLAVAH

Автор: Ліна Тарасова

Зовсім нещодавно, а саме 18 грудня, відбулося TAKE, ну TAKE!!!! (лунає заворожуюча музика, ваше серце починає битися швидше...) – ПЕРШИЙ звітний концерт ЄДИНОЇ танцювальної команди нашого університету “Grand Flavah”!!! Сподіваюсь, що ти не тільки чув про вибуховість цього шоу, а й бачив його на власні очі! Адже таке неможливо було пропустити!

Неперевершені танцювальні номери, які просто не могли втримати нікого на місці в актовій залі. Кожен виступ був бездоганний, учасники змогли поєднати майстерність, артистичність, гумор, мораль, їхню шалену іскру в очах! Це передавалось глядачеві з кожним виходом на сцену Grand Flavah. Навіть зараз, пишучи цю статтю, не можу відокремити якийсь один виступ, тому що ВСІ вони були найкращими! Але один все таки запав у мою душу, настільки, що я досі пам'ятаю його: “Трон”. АААА!!! Напевно, кожен зараз так зробив. Виступ, який залишиться в серцях всіх присутніх, і не тільки. Коли ти приходиш спостерігати за таким шоу, яке було 18 грудня, то потім ти вже не можеш дивитися спокійні танці... Ти проникаєшся до глибин своєї душі, задумуєшся про те, що керує цими людьми створювати таке ВАУ, надихаєшся.

Дякуємо, Grand Flavah, що дозволили нам поспостерігати за вашим вогнем в очах! Це було дивовижно! Відверто кажучи, хочу ще! Сподіваємося, що колись Інститут людини буде мати велику сцену, яка залюбки прийме вас (на хвилиночку 55 людей! 55!!!) у нас у корпусі. І ми будемо бачити ваші шалені танці частіше. А поки, я з неймовірними емоціями згадую той день і закликаю, прошу, молю САМЕ ТЕБЕ приходити на зимовий кастинг до цих шалених тигриків!

ТЕ, НА ЩО МОЖНА ДИВИТИСЯ ВІЧНО

IFIL CHECK IT OUT

Автор: Бородата Жоана

Омагадбл, ви що, крейзі? Так-так, саме такі слова казали про New Year Grinch Show! А що це таке, запитаєте ви? Бо не були 23.12.2019 в актовій залі на Тимошенка? Я вам зараз розповім та покажу.

Всімизнаємо, що у Київському університеті імені Бориса Грінченка є різні структурні підрозділи. І ось трапились так, що ще дуже давно (в далекому 2016) Інститут людини та Інститут філології вирішили зробити щось круте, і було це новорічне шоу, але час іде, усе змінюється, і 2 роки опісля шоу не відбувалося. Однак у цьому році новообрані студради філологів та людини зробили revival NYGS та Підборисовиків, і що ви думаєте? В НАС ЦЕ ВИЙШЛО!

Місяць плідних репетицій, зйомок в +1° дали свій результат, і неабиякий!

Думаю, що про шоу багато розповідати не треба. Це було анріал (вже як той філолог кажу): КВН, танчик-пушка, пісня (до речі, яка повністю складається з гімнів ІФ та ІЛ) та казка, що мала особливу мораль. А от якісь там Під... під щось, а точно, ПІДБОРИСОВИКИ змусили когось з вас та задуматись "ху а ю?" А я вам скажу, це гурт, який був створений того ж 2016 року, напередодні NYGS. Їх стиль - це 90-ті та кайф, бо як кажуть вони в одній із своїх пісень: "кайфуй, поки летять, у просторі роки". Проте, в минулому році, колишні учасники зняли документальний фільм про групу і попрощались зі своїми фанатами, адже роки йдуть, а ми не молодіємо. Я, як новий учасник Підборисовиків, не могла того року навіть подумати, що таке, НУ TAKE повернеться, але не так сталося, як гадалося й командним рішенням було прийнято відродити групу новим складом (ну ми як та ВІАГРА). І ось, Підборисовики2.0 на цьому ж таки New Year Grinch Show презентували свій новеснький кліп, який ви можете знайти на ютуб каналі.

А тепер про SHOOOOOOOOOWWWW! У підготовці до цього дійства участь брали не тільки студради, а й перший курс (їм мало ОМЯ, так-так). Саме вони стали центральною частиною того ж КВН, танцю й казки. А що ж саме ці першокурсники думають про NYGS - читайте нижче.

Ну а мені тільки те й залишається, що порадити вам роздивитись фото, подивитись кліп Підборисовиків (якщо ви його ще не бачили), наступного разу не пропускати жодного івенту та привітати вас з Новим роком! Нехай цей рік принесе вам море емоцій та вражень, робіть те, від чого ви отримуєте задоволення, слухайте своє серце та йдіть до нових звершень.

ЧАС ДЛЯ ВРАЖЕНЬ!

Іра, Інститут людини

Після ОМЯ пройшло вже достатньо часу й хотілося дати собі можливість знову отримати цей драйв та емоції. В нас уже склалася наша крута команда ІЛ і колаборація з ІФ здалася дуже крутою ідеєю. Також це здалося чудовою можливістю показати себе й більше запам'ятися.

Мої очікування дійсно справдилися, я знайшла однодумців і близьких по духу. З людьми із казки я вже відчуваю себе повністю комфортно й сподіваюся на подальше спілкування. А емоції, котрі ми отримали від гарячого залу, досі відблискують вогниками в очах.

ЧАС ДЛЯ ВРАЖЕНЬ!

Аня, Інститут філології

Було дуже страшно й я не знала чого очікувати. Звичайно ж, усвідомлювала, що це буде багато репетицій, але, незважаючи ні на що, вирішила віддати всю себе цій справі. Коли ми виступили на сцені, я зрозуміла, що всі репетиції до пізнього вечора були цього варті. Цей драйв, ці емоції, це все було незабутньо, хочу на повтор! Дуже круто насправді робити колаборацію, це принесло мені купу позитивних емоцій, ну і звичайно ж багато нових знайомств. Після виступу до мене підходили хлопці й говорили що було круто, одногрупники були у захваті, тому я вважаю, що глядачам сподобалося.

ХТО ТВІЙ ТАЄМНИЙ?

Автор: Наташа Турченко

Перед Новим роком кожен перебуває у метушні вибору подарунку рідному. Цьогоріч наш інститут запевнив, що приємно робити дарунки і чужим, оголосивши акцію "Таємний Санта", у якій всі, хто бажає, долучилися до анонімного обміну крутими подарунками. Спершу студент заповнив анкету, яка допомогла нашому таємному Санті дізнатися більше про нього та підібрати кращий подарунок. З часом на пошту йому повідомили, для кого готує новорічну коробку він.

Межі креативу досягали будь-якого адекватного рівня. Кожен, хто готував подарунок, промотував момент отримання у голові, через що намагався зробити це яскравіше та емоційніше. В моїх думках було: "Невже я приготувала кращий подарунок?", але розгорнувши свій презент, зрозуміла, що Санта дуже добре вгадав мій смак завдяки анкеті. Ще зрозуміла, що немає сенсу порівнювати, адже всі коробки цікаві по-своєму.

У цей день студенти відчули на найвищому рівні емоції дарування та отримання. Всі неймовірно щасливі цій традиції, адже вона дарує тільки хороші емоції та веселощі.

ІЛ-ТЕРАТУРНИК

Автор: Бородата Жоана

Ой, кажуть 12.12 – особлива дата, а знаєте чому? Бо другий рік поспіль у цей день в Інституті людини відбувається літературний вечір або, простіше кажучи, літературник. І знаєте, що я вам скажу насамперед? Якщо ви не прийшли – ви багато втратили! А що саме? Читайте та дивіться фото.

12.12, 14:25: Арт департамент заходить до аудиторії, і починається... Дехто вішає гірлянди, той пересовує столи, хтось пішов шукати колонки, а інші не можуть розплутати подовжувач. Виглядає це, м'яко кажучи, як хаос, але вже через годинку: це слово і не згадаєш. 15:30: всі охочі зібрались і ми розпочали. Дехто вирішив поділитися своїми віршами або почитати твори видатних поетів, а хтось просто насолоджувався атмосферою, яка панувала у той час в стінах аудиторії.

Після певного часу всі пішли на так звану перерву: пити чай, їсти солодощі та просто ділитись своїми емоціями та враженнями і закарбовувати їх на фото. Потім це все продовжилось нереальним розігруванням прози, яка змусила когось задуматись, а хтось не витримав та навіть використав свою пачку серветок.

Але ми не могли закінчити на сумній ноті, тому продовжили піснями під гітару.

Люди, які були на літературнику залишились приємно вражені та зовсім забули на певний час про всі справи, які вони мали. Вони надихнули нас на ще кращу роботу в майбутньому.

Особисто я вважаю, що літературник 2019 не залишив нікого байдужим і ми вже чекаємо 2020, щоб знову запросити вас і подарувати чудовий настрій.

КОЛЯДУВАННЯ НА МЕЖІ ВИЖИВАННЯ

Автор: Марія Амосова

“Коляд-коляд колядниця, добра з медом паляниця...” Аж Різдвом повіяло... Чи не так? Колядування вже багато століть є невід’ємною частиною цього свята. Вважається, що пісні зимової святкової обрядовості приносять удачу та добробут в оселю. Впевнена, ви й самі колядували або ж до вас заходили співці. І в мене є своя історія, що пов’язана з цим святом.

Це був не дуже далекий 2017 рік. Я жила в невеликому селищі, на Вінничині. Погода тієї зими була геть не схожа на теперішню (але тримаємо кулачки, що справжня зима ще настане): все навколо було всипано товстим шаром снігу, який м’якенько хрустів під ногами, а в повітрі було суворих -20. Напередодні Різдва, я та моя подруга Лера вирішили піти колядувати. Дві години дня, Лера, закутана одягом з ніг до голови, і я, в легенькій курточці, тонких штанях та осінніх низеньких чобітках, завзято крокували від будинку до будинку. Варто казати, що в мене одразу змокли ноги? Але пффффф, кого це коли зупиняло?

Адже попереду пригоди. Ми відійшли дуууууже далеко від наших домівок. Уже звечоріло. Ідемо у темряві й бачимо самотній ліхтар, а під ним чорна фігура чоловіка, який просто стояв і не ворухився. Стало моторошно, ми завернули до першої хати, проходимо подвір’я й бачимо велику собачу будку. У цей самий момент з неї вилітає алабай і біжить на нас, проте наш страх був швидший за нього, тому за секунду ми вибігли за хвіртку. Ну, і що ви думаєте, чоловік, який ще хвилину тому незворушно стояв біля ліхтаря, безслідно зник. Ми перелякались не на жарт. Вирішили скоренько навідати бабусю Лери, яка жила недалеко.

На порозі нас зустріла привітна жіночка і запросила до хати. Як справжня бабуся, вона хотіла пригостити нас смачненьким. Я залишила чобітки в передпокої, де було тих самих -20 і пішла в носочках за стіл, залишаючи після себе мокрі сліди. Бабуся частувала нас свіжими пиріжками з вишнею та шпротними бутербродами (згодна, дивне поєднання, але було смачно).

Після частувань, я пішла вдягатися. У той момент я зрозуміла, що мої мокрі чоботи перетворилися на дві крижинки. У Лери виникла «геніальна» ідея: замотати мої ноги в пакети. Вірте чи ні, але ненадовго я навіть відчувала тепло. Десята година вечора, телефони майже розряджені, йдемо у темряві вже в не дуже святковому настрої. Вирішили вертатися додому. Я не розуміла де ми знаходимось, адже ніколи не була у тих місцинах, тому дорогу прокладала Лера. Вона запропонувала скоротити шлях і я погодилась, навіть не здогадуючись, якою саме дорогою поведе мене подруга. Ми підійшли до якоїсь великої гори, принаймні у темряві це виглядало саме так. І звісно ж, як ви могли здогадатись, потрібно було на неї лізти. Було дуже слизько, ми змушені були повзти, але все одно періодично з'їжджали донизу. Я гадала, що, коли залізу на цю гору, побачу перед собою ріднесенький дім. І ось, ця мить, я, як Ді Капріо із фільму «Легенда Г'юГласса», доповзаю до кінця і бачу перед собою... Ні, не дім, а безкрає поле, покрите товстим шаром снігу. У цей момент, я подумала, що додому я так і не повернусь, а загину на цьому полі без слави та честі. Проте ми мали довести діло до кінця, тому я, стиснувши зуби, почала пробиратися крізь півметровий шар снігу. Згадаємо про мої мокрі ноги й пакети на них, які за секунду наповнились холодною субстанцією. Вже не було різниці, що я йду боса, що взута. Як на зло, сніг почав ще й з неба засипати нас. А родзинкою новорічної атмосфери став сильний вітер, який дув прямісінько в обличчя. Лера подзвонила своєму татові, який сказав, що може забрати нас біля найближчої зупинки, проте в нас не більше 10 хвилин.

І знаєте, це двояке відчуття, що ніби юхуу, нас підвезуть, а з іншої сторони потрібно ввімкнути режим «турбо», щоб встигнути. Тому до всього вище перерахованого букету, ще додався сильний біль у боці, через великий поспіх. Але ми встигли. Сидівши в машині, я помітила, що мої ноги від холоду стали в два рази більше. Начитавшись оповідань з української літератури, де головні герої вмирали після переохолоджень, я думала, що також не виживу. Проте тепленька ванна й смаколики, які я наколядувала, зробили свою справу. Я навіть не захворіла. Мораль цієї історії така: вдягайтесь тепло, розраховуйте свій час, а краще святкуйте Різдво в тепленькій оселі, з какао та ковдрою. Вітаю вас новорічними святами!

2020-Й БУДЕ СОЛОДКИМ!

Автор: Марина Агапій

Тік-так, тік-так, Новорічні свята вже не за горами! А це означає що? Багато чоловіків із червоними мішками і наклеєними білими бородами, мандарини, олів'є, шурхіт подарункової упаковки, «Сам удома», «Гаррі Поттер», або ще більш класичний – «Іронія долі, або з легкою парою!»

А ще, цей улюблений вислів усіх дорослих: «Як новий рік зустрінеш – так його і проведеш». У нашому випадку, не лише рік – а й усю декаду. Нумо зробимо так, аби з самого початку року все у нас було дуже солодко!

І для цього – тримай чимшвидше нашкрябані рецептики різдвяно-новорічних чарівних смаколиків.

Запечені яблука

Не знаю як у вас, але в дитинстві моя бабуся завжди пекла на Новий рік яблука з корицею, тому це для мене найноворічніша річ у цьому списку. До того ж, вона дуже проста!

Придбай/знайди/позич:

- Яблука
- Цукор
- Кориця
- Горішки

Засучуй рукава, вийми з шафи деко, зроби глибокий вдих. Подивись на яблука. Вони подивляться на тебе. Іскра. Буря... Тепер можна готувати:

1. Гострим ножом виріж у яблуко серцевину. Я ще часто відрізаю вершечок та залишаю на потім, аби, як кришечкою, накрити весь вміст.

2. Всип до середини трошки цукру та кориці.

3. Подрібни горішки і також додай їх до яблук. Зверху ще присип цукром і корицею та накрій залишеним вершечком.

4. Виклади яблука на деко. (Деякі рекомендують наливати на дно гарячої води.) Випікай в духовці до м'якості яблук. Маленька хитрість: якщо компанія невелика, або ти хочеш порадувати лише свій животик, можеш скористатися своїм найліпшим другом – мікрохвильовкою!

Стрілки-хрустілки

Новий рік – час чудес! А тому, поки я залюбки писала тобі попередній рецептик, згадала чарівну серію книг Наталі Щерби «Часодії», у якій письменниця згадує рецепт най-най-найсмачніших стрілок-хрустілок – просто пальчики оближеш!

Придбай/знайди/позич:

- 2 яйця
- 2 ст. л. цукру
- 1 ч. л. вершкового масла
- 1/2 ч. л. солі
- 1 пакетик розпушувача для тіста
- 2 стакани борошна
- 1 стакан соняшникової олії
- Горіхи, цукрова пудра, мед

Спосіб приготування:

1. Візьми яйця, цукор, сіль, вершкове масло та 1 столову ложку соняшникової олії - все змішай та добре розітри до однорідної маси.

2. Хапай пакетик розпушувача та висип його вміст до нашого майбутнього тіста.

3. Поступово додавай борошно, вимішуючи гладке, важке тісто.

4. Накрий його рушником, або кастрюлею, ледь нагрітою на вогні, - нехай воно 30 хвилин постоїть у теплі.

5. Поки в нас є час, виготовляй трафаретку: виріжи з картону стрілку з гострим вістрям на одному кінці та кільцем на іншому.

6. Розділи тісто на шість частин. Кожну розкачай якнайтонше. Користуючись трафареткою, виріж стрілки. Продінь вістря у кільце.

7. У невеличку кастрюльку налий соняшкову олію, приблизно на три пальці у висоту. Став на вогонь. Щойно масло нагріється, кидай у кастрюлю по 3-4 вироби за раз. Щойно стрілка підрум'янилась з однієї сторони, потрібно її перевернути й незабаром витягнути.

8. Готові смаколики викласти на тарілку, присипати цукровою пудрою та тертими горішками, можна полити медом.

Сподіваюсь, ці рецептики допоможуть тобі на повну відчувати всі смаки Різдва і Нового року. Гарних канікул і щасливих свят!

ТУТ ПАНУЄ СВЯТО

Автор: Єва Скаріна

Якщо ви досі не знаєте що цікавого відвідати в Новорічні свята, то ця стаття саме для вас.

Почну з банального та наймасштабнішого – Софіївська площа, де стоїть Головна ялинка країни, але одразу попереджаю, що людей там буде ну дуже багато. Краще поїхати на ВДНГ, де знаходиться велика льодяна ковзанка під відкритим небом. У метушні можна забути про головне – подаруночки, тому у Зимовій країні працює тематична ярмарка «Корпорація подарунків», де можна знайти презент на будь-який смак.

Якщо ж хочете зігрітись чимось смачненьким, глінтвейном наприклад, і насолодитися видом з висоти - раджу піти на Конtrakтову площу, де на вас чекає чортове колесо та невеличка ковзанка.

Найбільші парки Києва прикрашають ілюмінаційні композиції у стилі казки про Лускунчика, що є гарною локацією для фото. Тому немає ніяких підстав сидіти вдома, хапай друзів та починай цей рік з позитивним настроєм у компанії!

Любі грінченківці!

Нехай Новий 2020-й рік окрилить вас оберемком світлих надій, щирих посмішок та оригінальних подарунків. А ще – замете хуртовиною грошових купюр, закрутить у вирі романтичних почуттів, заморозить проблеми і зігріє пристрасними поцілунками. Нехай цей рік буде щасливим та принесе вам нові сили для втілення найамбітніших планів і звершень. Нехай нові 366 днів стануть кращими за всі минулі, нехай ці 12 місяців подарують надію і впевненість у світлому майбутньому, а кожна нова хвилина життя буде яскравою та радісною. Бажаємо, щоб в цьому році кожна нова секунда буде наповнена тільки щирою дружбою і взаємною любов'ю! З Новим роком вас!

НАД ЖУРНАЛОМ ПРАЦЮВАЛИ

Автори:

Зайнчківська Катерина,
Тарасова Ліна
Бородата Жоана,
Турченко Наталія,
Холодняк Вікторія,
Марія Амосова,
Агапій Марина,
Єва Скаріна

Головний редактор:

Білозір Віктор

Редактори:

Тарасова Ліна,
Курило Анастасія,
Холодняк Вікторія,
Марія Амосова

Фотограф:

Зайнчківська Катерина

TDME

Редакція журналу
“ТамДеМиЄ”
Київський університет
ім. Бориса Грінченка
Інститут людини
м.Київ, бул. І.Шамо, 18/2

З питань співпраці звертайтеся
до головного редактора
bilozirvictor@gmail.com

Наші соціальні мережі:
Instagram:
[il_grinchevkivci](#)
Telegram: [il_grinchevkivci](#)
Facebook: Студенти
Інституту людини